

havde glemt „Taget“. Jakobe sad henne paa Bænken, foroverbøjet med Haanden under Hovedet, og saae til. Hvergang Per efter et vellykket Kast vendte sig om for at indhøste hendes Bifald, smilte hun og nikkede; men i Mellemtiderne var hendes Ansigt alvorligt, Udtrykket tankefuldt og fraværende.

„Saae du? . . . Otte Smutter!“ raabte Per stolt.

Han var bleven helt ivrig. Med stor Omhyggelighed udsøgte han de Sten, han skulde bruge. Tilsidst trak han endog af Frakken. Hin Hjemglæde, der var svunden bort for ham deroppe i Villaen, genfandt han her ved den aabne Strand. De bløde Klunk af Bølgerne paa Breddens Sand, Lyden fra det kogende Skovdyb derinde bag ham, disse dumpe Aarestød fra den usynlige Baad langt ude paa Vandet, — der var i alt dette noget, som fik ham til at lytte og gjorde ham glad. Han nævnede intet til Jakobe derom; men det var, som om der herigennem lød det hjemlige, fortrolige „Velkommen“, han havde savnet.

*

*

*

Per havde truffet den Aftale med Ivan, at han den næste Morgen skulde komme til ham paa Hotellet, hvorfra de saa vilde følges til det berammede Møde hos Max Bernhardt, til hvilket ogsaa de andre interesserede Parter havde faaet Tilsigelse. Dødtræt af Dagens mange, hinanden bekæmpende Indtryk og af de foregaaende Døgn's Rejsestrabadser tog han tidlig hjem fra „Skovbakken“, gik straks i Seng og vidste ikke af sig selv at sige, før han den næste Morgen vaagnede ved Sporvognenes Kimen.

Da det gik op for ham, hvor han var og hvilke